ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupeného Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kaplanova 2005/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2020, čj. KRPA-168068-18/ČJ-2020-000022-ZSV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2020, čj. 13 A 39/2020-24,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 29. 6. 2020 zajištěn za účelem správního vyhoštění. Policie dospěla k závěru, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a z jeho jednání je tento úmysl zřejmý [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky]. Žalobce podal proti rozhodnutí policie žalobu, tu však Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 3. 8. 2020.

[2] V kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu namítl žalobce (stěžovatel), že v ČR má pevné rodinné zázemí – bydlí zde u bratrance, který jej živí. Bratranec je jediným jeho blízkým příbuzným, k Alžírsku už nemá stěžovatel žádné vazby. Rozhodnutí o zajištění nepřiměřeně zasahuje do stěžovatelova rodinného života, neboť mu bere naději na zachování pevného rodinného vztahu s bratrancem. Stěžovatel trvá na tom, že mu místo zajištění mohlo být uloženo některé ze zvláštních opatření (mohl by se zdržovat v hlášeném bydlišti u svého bratrance, bratranec by za něj rovněž mohl složit finanční záruku).

[3] Kasační stížnost není důvodná. Městský soud podrobně sepsal všechny skutkové okolnosti stěžovatelova pobytu v ČR a žalobním námitkám se pečlivě věnoval. NSS nemá, co by jeho postupu vytkl.

[4] Stěžovatelova kasační tvrzení jsou nevěrohodná. Při pohovoru před žalovanou stěžovatel uvedl, že jeho matka zůstala v Alžírsku a stěžovatel si s ní každý týden telefonuje. Po případném návratu do Alžírska by stěžovatel podle vlastních slov mohl u matky bydlet. Výslovně také potvrdil svou doručovací adresu v Alžírsku. Nyní však uvádí, že k Alžírsku nemá žádné vazby a že bratranec je jeho jediným blízkým příbuzným (zde stěžovatel zapomíná také na své čtyři sourozence). Jeho sdělení tak nemohou být všechna pravdivá a soud jeho nynějším tvrzením neuvěřil.

[5] Krom toho, i kdyby bratranec skutečně byl jediným stěžovatelovým příbuzným, nemohlo by to zabránit stěžovatelovu zajištění. Námitky, které se týkají stěžovatelova rodinného života (tj. vztahu s bratrancem), se ani tak netýkají zajištění jako spíše vyhoštění. Rozhodnutí o vyhoštění však soud nyní nepřezkoumává.

[6] Pro úplnost lze ale dodat, že vztah s bratrancem, i když jde jistě o vztah příbuzenský, nemůže být za normálních okolností vztahem, který by mohl zabránit stěžovatelovu vyhoštění. Za rodinné příslušníky, jejichž vzájemné vztahy mohou mít význam z pohledu pobytového statusu, jsou obvykle považováni a) manželé a partneři, b) rodiče a jejich potomci, kteří ještě nejsou schopni se sami živit. Za určitých podmínek by jimi mohli být i další příbuzní, typicky pokud by byl cizinec závislý na výživě svého příbuzného nebo by byl kvůli špatnému zdravotnímu stavu odkázán na jeho péči. O nic takového ale v této věci nejde. Je také třeba zdůraznit, že povaha a pevnost určitého rodinného vztahu se hodnotí objektivně, nikoli podle subjektivního přání zúčastněných. Rodinnou vazbu v té intenzitě, jakou zákon požaduje, tak nemůže založit pouhý úmysl stěžovatele žít v jiné zemi a nechat se tam coby osoba zralého věku živit svým bratrancem.

[7] Při přezkumu rozhodnutí o zajištění je také lhostejné, že rozhodnutí o vyhoštění „*dosud nenabylo právní moci*“, jak stěžovatel uvádí. Soud vychází z právního a skutkového stavu, který tu byl při vydání rozhodnutí o zajištění; v tomto okamžiku ještě nemůže být rozhodnutí o vyhoštění ani vydáno, takže stěží může být pravomocné. Nebezpečí, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (u stěžovatele pramenící z toho, že už byl jednou policejně vyhoštěn, vyhoštění nerespektoval, nato byl soudně vyhoštěn nejprve trestním příkazem a poté rozsudkem, kterým mu byl současně uložen trest odnětí svobody), se nezkoumá až při vydání rozhodnutí o vyhoštění. Usuzuje se na ně v okamžiku, kdy je cizinec omezen na svobodě a policie zkoumá, zda je nutné toto omezení zachovat až do okamžiku vyhoštění, nebo zda je možné cizinci uložit jen mírnější opatření.

[8] Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území nepřipadala v této věci v úvahu. Stěžovatel se ve správním řízení nezmínil o tom, že by za něj mohl finanční záruku složit jeho bratranec, a k této úvaze nemůže vést samotné sdělení, že bratranec stěžovatele živí. Policie se nemohla spolehnout ani na to, že se bude stěžovatel zdržovat v místě pobytu, tj. u bratrance. Sám stěžovatel totiž připustil, že adresu bratrancova bydliště, kde fakticky žije, nikde nenahlásil a jeho jméno není nikde v domě uvedeno. Už jen to porušuje zákon o pobytu cizinců, a nebylo tak pravděpodobné předpokládat, že stěžovatel začne dodržovat své zákonné povinnosti ve vztahu k hlášení místa pobytu právě v okamžiku, kdy je ohrožen vyhoštěním.

[9] NSS proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalované nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2020

Zdeněk Kühn
předseda senátu